

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **COOP Jednota Trstená**, spotrebné družstvo, so sídlom v Trstenej, Hattalova 100, zastúpenej **JUDr. Jozefom Polákom**, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1718, proti žalovanému **Mestu Tvrdošín**, Trojičné námestie 185/2, Tvrdošín, zastúpenému **JUDr. Veronikou Leppovou**, advokátkou so sídlom v Tvrdošíne, Medvedzie 45/19, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 000049/2002 zo dňa 26. januára 2010, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 21S/21/2010-85 zo dňa 16. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 21S/21/2010-85 zo dňa 16. marca 2011 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 75,81 eura na účet JUDr. Jozefa Poláka, advokáta v Dolnom Kubíne do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 000049/2002 zo dňa 26. januára 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že predmetom konania je preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 000049/2002 zo dňa 26.01.2010, ktorým žalovaný ako správca dane z nehnuteľností v zmysle ustanovenia § 50 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len „zákon o správe daní“) nevyhovel námietke žalobcu proti výzve na zaplatenie nedoplatku na dani z nehnuteľnosti za obdobie roka 2002 zaslanej žalobcovi dňa 28.12.2009 v zmysle § 58a zákona o správe daní a poplatkov. Krajský súd mal z obsahu pripojeného spisového materiálu za preukázané, že žalovaný v predmetnej veci už raz vyzval žalobcu na zaplatenie daňového nedoplatku za rok 2002, a to výzvou zo dňa 16.07.2003, ktorú si žalobca aj prevzal a proti ktorej však v zmysle podmienok uvedených v § 58a ods. 1 zákona o správe daní námietky nepodal, a preto nebol dôvodný postup žalovaného, ak opätovne (duplicitne) výzvou zo dňa 28.12.2009 vyzval žalobcu na zaplatenie toho istého nedoplatku, na ktorého úhradu bol už vyzvaný v roku 2003. Z uvedeného dôvodu, ak žalovaný ako správca dane rozhodol o námietkach žalobcu proti výzve na zaplatenie daňových nedoplatkov rozhodnutím zo dňa 26.01.2010 č. 00049/2002, jeho rozhodnutie je z hľadiska hmotného práva nesprávne.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 497,13 eura na účet JUDr. Jozefa Poláka do troch dní.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na nové konanie. Žalovaný uviedol, že sa domnieva, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym, skutkovým zisteniam, keď tvrdí, že postup žalovaného ako správcu dane bol nesprávny v tom, že výzvou zo dňa 28.12.2009 vyzval žalobcu na zaplatenie toho istého nedoplatku, na ktorý bol žalobca už raz vyzvaný výzvou zo dňa 16.07.2003, ktorú riadne prevzal a nepodal námietky v zmysle podmienok uvedených v ustanovení § 58a ods. 2 zákona o správe daní. Namietal, že z rozsudku je zrejmé, že súd upriamil pozornosť len na vec zaslaných výziev správcu dane, pričom výzvu zo dňa 28.12.2009 považuje za duplicitnú. Nezameral sa však na podstatu veci a na všetky skutočnosti s tým súvisiace. Poukázal na to, že žalovaný dňa 25.04.2003 vydal platobný výmer č. 51/2002Pa, na základe ktorého v zmysle § 18 zákona č. 317/1992 Zb. o dani z nehnuteľnosti vyrubil žalobcovi za objekty slúžiace na podnikateľské a zárobkové činnosti daň z nehnuteľnosti za rok 2002 vo výške 35.704,12 Sk (1.185,16 eura). Platobný výmer bol žalobcovi doručený dňa 05.05.2003 a nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 20.05.2003. Keďže žalobca

neuhradil vyrubenú daň z nehnuteľnosti v stanovenej lehote, vyzval ho správca dane výzvou č. 258/03 zo dňa 16.07.2003 k úhrade nedoplatku v zmysle § 58a ods. 1 zákona o správe daní, ktorá výzva bola žalobcovi doručená dňa 18.07.2003. Žalobca oproti tejto výzve námietky nepodal a ani vyrubenú daň z nehnuteľnosti nezaplatil. Keďže žalovaný ako správca dane z nehnuteľnosti evidoval nedoplatok na dani z nehnuteľnosti za rok 2002 a tento stav pretrvával, bolo nevyhnutné opätovne vyzvať daňový subjekt k úhrade nezaplatenej dane. Uviedol, že nesúhlasí s tvrdením krajského súdu, že môže zaslať dlžníkovi len jednu výzvu a zaslanie ďalšej výzvy je už duplicitným a nesprávnym postupom. Akéto tvrdenie krajského súdu nemá oporu v zákone a je proti podstate § 58a vo väzbe na § 69 zákona o správe daní, či už v znení do 31.08.2007 alebo aj v znení účinnom od 01.09.2007. Poukázal na to, že je síce pravdou, že zákonom č. 240/2000 Z. z. ktorým sa menil a doplňal zákon o správe daní, bol vypustený odsek 2 ustanovenia § 58a, týkajúci sa opakovanej výzvy, ale nie z dôvodu obmedzujúceho pre správcu dane. Úpravou predmetného ustanovenia zákonodarca len zjednodušil postup správcu dane pri zasielaní výzvy daňovému subjektu, ktorý nezaplatil daň alebo neodviedol vybranú alebo zrazenú daň v zákonom stanovenej lehote. Zákonodarca však neprikazuje správcovi dane zaslať len jednu výzvu na vymáhanie daňového nedoplatku, ani mu nezakazuje vyzvať daňový subjekt viackrát na zaplatenie toho istého nedoplatku, pokiaľ ho dobrovoľne neuhradí. Ďalej poukazoval na to, že žalobca postavil žalobu na tvrdení, že mesto Tvrdošín nie je miestne príslušným správcom dane a z tohto dôvodu ktorého vzniesol aj námietky voči výzve zo dňa 28.12.2009.

Žalovaný vo svojom odvolaní poukazoval na to, že je potrebné, aby sa súd zaoberal námietkou, ktorú žalobca ako daňový subjekt vzniesol voči výzve č. 000049/2002 zo dňa 28.12.2009. Poukazoval na to, že rozhodnutie podľa § 50 zákona o správe daní, o námietke proti výzve správcu dane v daňovom konaní je procesným rozhodnutím, ktorým sa nerozhoduje o práve a povinnosti podľa hmotného práva. Aj z tohto dôvodu správca dane pristúpil k ďalšej výzve č. 000049/2002 zo dňa 28.12.2009 dúfajúc, že daňový subjekt daň z nehnuteľnosti dobrovoľne zaplatí v náhradnej lehote, a teda nebude dôvodné pristúpiť k daňovému exekučnému konaniu.

Žalovaný poukazoval i na to, že žalobca je jedným z úzkej skupiny subjektov odmietajúcich uhradiť daň z nehnuteľnosti v rokoch 2001 až 2004 za nehnuteľnosti v k. ú. O. dôvodiac, že Mesto Tvrdošín nie je miestne príslušným správcom dane. Na základe uvedeného žalovaný poukazoval na to, že krajský súd nepreskúmal rozhodnutie a postup správcu dane so všetkými súvislosťami a v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Krajský súd sa obmedzil iba na konštatovanie, že zaslanie výzvy č. 000049/2002 zo dňa 28.12.2009 je nezákonné.

Na záver svojho odvolania žalovaný poukázal na to, že úkonom na „vybratie daňového nedoplatku“ je doručenie výzvy podľa § 58a zákona o správe daní v znení platnom do 31.08.2007, ale aj v znení platnom od 01.09.2007, pričom nie je ustanovené, že takýto úkon má správca dane (*resp. môže*) vykonať len raz v daňovom konaní, v ktorom je potrebné niečo vykonať, aby nastali isté právne následky (*ako napr. predĺženie lehoty na vyberanie a vymáhanie dane*) alebo isté právne následky nastali (*napr. premlčanie práva vybrať a vymáhať daňový nedoplatok*). Žalovaný ako správca dane z nehnuteľnosti je povinný vymáhať daňové nedoplatky, sledovať ich právnu životnosť, a tým brániť ich premlčaniu a zároveň zabezpečiť ich vymožitelnosť, nakoľko sú rozpočtovými príjmami mesta.

Súčasne žalovaný namietal aj rozsudok krajského súdu aj v časti náhrady trov konania, pretože v tomto prípade nie je dôvod na ich priznanie, pretože žalovaný je oprávnený daň vyrubiť a preto žalobcovi právo na zaplatenie trov konania nevzniklo.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že tvrdenia žalovaného v odvolaní neobstoja. Nesúhlasil s výkladom žalovaného, že zákonodarca neprikazuje správcovi dane zaslať len jednu výzvu na vymáhanie daňového nedoplatku a ani mu nezakazuje vyzvať daňový subjekt viackrát na zaplatenie toho istého nedoplatku. Takýto výklad považuje žalobca v rozpore so základným princípom konania, rozhodovania a rozsahu práv štátnych orgánov tak, ako ho upravuje Ústava Slovenskej republiky, pričom poukazoval na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Vo vzťahu k ďalším námietkam žalovaného, žalobca opätovne poukazoval na právne významnú skutočnosť, že na určenie miestnej príslušnosti správcu dane je rozhodujúci stav k 01. januáru zdaňovacieho obdobia. Príslušným správcom dane z nehnuteľnosti na rok 2002 k predmetným nehnuteľnostiam bola Obec Vitanová. Spor o získanie správcovstva dane medzi Mestom Tvrdošín a Obcou Vitanová, nemôže byť na ujmu daňovníka, ktorý podáva daňové priznanie v dôvere v správnosť údajov v katastri nehnuteľností a nakoľko žalobca uhradil daň v súlade s údajmi obsiahnutými v evidencii katastra, nemôže byť požiadavka žalovaného na zaplatenie dane za totožné obdobie zákonná. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia

odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 000049/2002 zo dňa 26.01.2010, ktorým žalovaný ako správca dane z nehnuteľností v zmysle ust. § 50 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len „zákon o správe daní“) nevyhovел námietke žalobcu proti výzve na zaplatenie nedoplatku na dani z nehnuteľnosti za obdobie roka 2002 zaslanej žalobcovi dňa 28.12.2009 v zmysle § 58a zákona o správe daní a poplatkov.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu mal najvyšší súd za preukázané, že žalovaný výzvou č. 000049/2002 zo dňa 28.12.2009 doručenu žalobcovi dňa 04.01.2010 v zmysle § 58a zákona o správe daní vyzval žalobcu, aby v lehote 15 dní od doručenia tejto výzvy zaplatil nedoplatok na dani z nehnuteľnosti za rok 2002 v sume 1.185,16 eura s tým, že doručenie výzvy sa považuje za úkon vykonaný na vymáhanie nedoplatku v zmysle § 69 ods. 2 s použitím § 58a zákona o správe daní. Proti tejto výzve podal žalobca námietky v ktorých poukázal na skutočnosť, že predmetné nehnuteľnosti, ktorých sa má daňový nedoplatok týkať, patrili v relevantnom období do katastra Obce Vitanová a žalobca predmetnú daň z nehnuteľnosti za rok 2002 zaplatil obci Vitanová v súlade s ustanovením § 13 ods. 1 zákona č. 317/1992 Zb. o dani z nehnuteľnosti. Súčasne poukazoval na ustanovenie § 69 zákona o správe daní s tým, že právo vymáhať daň je už premlčané. O týchto námietkach rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím tak, že im nevyhovел s odôvodnením, že pokiaľ žalobca uhradil daň z nehnuteľnosti za rok 2002 Obci Vitanová, uhradil ich miestne nepríslušnému správcovi dane a žalobca stále vykazuje vo svojom účtovníctve nedoplatok na dani. Pokiaľ ide o námietku premlčania, žalovaný uviedol, že túto

nie je možné akceptovať. Ďalej mal najvyšší súd z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že žalovaný vydal dňa 25.04.2003 platobný výmer č. 51/2002Pa, ktorým Oravskému spotrebnému družstvu vyrubil daň z nehnuteľnosti za rok 2002 v sume 35.704 Sk (1.185,16 eura). Na predmetnom platobnom výmere je vyznačená právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 20.05.2003. Ďalej mal najvyšší súd z obsahu spisového materiálu za preukázané, že žalovaný už predtým výzvou zo dňa 16.07.2003 č. 238/03 v zmysle § 58a zákona o správe daní vyzval daňového dlžníka Oravské spotrebné družstvo na zaplatenie nedoplatku na dani z nehnuteľnosti za rok 2002 vo výške 35.704 Sk, vyrubenú platobným výmerom č. 51/2002Pa zo dňa 25.04.2003.

Podľa § 58a ods. 1 zákona o správe daní, ak daňový subjekt nezaplatí daň alebo neodviedol vybranú alebo zrazenú daň v lehote podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov, správca dane ho môže vyzvať, aby zaplatil alebo odviedol daň v náhradnej lehote. Táto lehota nesmie byť kratšia ako 15 dní. Správca dane je povinný v tejto výzve upovedomiť daňový subjekt o následkoch nezaplatenia alebo neodvedenia dane. Proti výzve možno podať námietku do 15 dní od jej doručenia. Podanie námietky nemá odkladný účinok.

Podľa § 58a ods. 2 zákona o správe daní, doručenie výzvy sa považuje za úkon vykonaný na vyberanie dane (§69 ods. 2).

Podľa názoru najvyššieho súdu zhodne s názorom krajského súdu, napadnuté rozhodnutie vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 250j ods. 2 písm. a/ OSP.

Podľa názoru najvyššieho súdu, pokiaľ žalovaný vyzval žalobcu na zaplatenie dane z nehnuteľnosti výzvou zo dňa 16.07.2003 č. 238/03 v zmysle § 58a zákona o správe daní vyrubenú právoplatným a vykonateľným platobným výmerom č. 51/2002Pa zo dňa 25.04.2003 a žalobca vyrubenú daň nezaplatil ani v náhradnej lehote uvedenej v tejto výzve a ani nepodal námietky proti tejto výzve, bolo povinnosťou žalovaného začať daňové exekučné konanie podľa ustanovení § 75 zákona o správe daní a doručiť žalobcovi daňovú exekučnú výzvu v zmysle § 76 ods. 3 zákona o správe daní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasí s názorom žalovaného, že zákonodarca neprikazuje správcovi dane zaslať len jednu výzvu na vymáhanie daňového nedoplatku v zmysle § 58a zákona o správe daní a ani mu nezakazuje vyzvať daňový subjekt viackrát na zaplatenie toho istého nedoplatku, a preto bolo možné zaslať daňovému dlžníkovi výzvu na zaplatenie daňového nedoplatku aj opakovane. Takýto výklad je nepochybne v rozpore so základným princípom konania, rozhodovania a rozsahu práv štátnych orgánov tak, ako ho upravuje Ústava Slovenskej republiky. Z článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky,

v ktorom je uplatnený princíp legality štátnej moci vyplýva, že ak právna norma nejaké konanie štátnemu orgánu výslovne nezakazuje, neznamená to, že takéto konanie je dovolené, a teda interpretácia zákona žalovaným nie je správna. Napokon zo samotného ustanovenia § 58a ods. 2 zákona o správe daní vyplýva, že doručenie takejto výzvy sa považuje za úkon vykonaný na vyberanie dane v zmysle § 69 ods. 2 zákona o správe daní, ktorý definuje premlčanie práva vybrať a vymáhať daňový nedoplatok a upravuje plynutie premlčacích lehôt. Doručenie výzvy podľa § 58a zákona o správe daní je teda úkonom smerujúcim k vybratiu daňového nedoplatku a od jej doručenie má priamo vplyv na plynutie premlčacích lehôt, keďže premlčacia lehota začína plynúť znovu po skončení kalendárneho roka, v ktorom bol daňový dlžník o tomto úkone upovedomený. Z uvedeného preto logicky vyplýva, že správca dane nie je oprávnený zasielať výzvu v zmysle § 58a zákona o správe daní opakovaním, ale len raz. Po márnom uplynutí náhradnej lehoty na zaplatenie vyrubenej dane určenej vo výzve v zmysle § 58a zákona o správe daní, má správca dane možnosť pristúpiť k začatiu exekučného konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal v súlade s § 151 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v zmysle ich vyčíslenia žalobcom podľa § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov ich náhradu v sume 75,81 eura, ktorá suma pozostáva z náhrady za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu žalovaného zo dňa 10.06.2011) v sume 57 eur, plus režijný paušál v sume 7,41 eura, plus DPH 20 % v sume 11,40 eura.

Náhradu trov odvolacieho konania je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Jozefa Poláka so sídlom v Dolnom Kubíne (§ 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) č. účtu 121948332/0200 VS: 914405 vedený vo VUB, a. s., pobočka Dolný Kubín do troch dní.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u o d v o l a n i e n i e j e p r í p u s t n é .

V Bratislave 30. apríla 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková